

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

24 ianuarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte - Petru Ursache,
judecătorii - Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,
examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de
procurorul delegat în Procuratura de circumscripție Chișinău, Moraru
Constantin, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de
Apel Chișinău din 04 octombrie 2017, în cauza penală în privința lui

Grozav Vladislav XXXXX

Termenul de examinare a cauzei:

instanța de fond: 11.05.2017-22.06.2017;

instanța de apel: 11.08.2017-04.10.2017;

instanța de recurs: 21.11.2017-24.01.2018.

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală
legal executată.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana), din 22 iunie 2017,
adoptată în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Grozav Vl.
a fost condamnat în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, la 120 ore muncă
neremunerată în folosul comunității.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a reținut că, la 27.03.2017, în
jurul orei 17²⁰, Grozav Vl. fiind deținător al permisului de conducere categoria
„B” și, aflându-se la volanul automobilului de marca/model „Fiat Doblo Cargo”,
cu n/î ” XXXXX”, aflându-se pe teritoriul parcurii Asociației Medicale Teritoriale
Ciocana, mun. Chișinău, str. Vadul lui Vodă, 80, exprimând neatenție față de
trafic și încredere exagerată în sine, încălcând exigențele pct. 3); 10 alin. (1) lit. b);
45); 41 alin. (2) al Regulamentului Circulației Rutiere (RCR), Anexa nr. 1 la HG
nr. 357 din 13.05.2009, iar drept urmare, deplasându-se cu spatele, pe teritoriul
parcurii nominalizate, a tamponat pietonul XXXXX, în consecință provocându-i
conform raportului de expertiză judiciară nr. XXXXX din 19.04.2017, vătămări
corporale medii.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea
acesteia în parte neexpunerii de către instanță asupra cheltuielilor judiciare, cu

pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie admisă solicitarea acuzatorului de stat în acest sens, cu dispunerea încasării din contul inculpatului în beneficiul statului a sumei de 320 lei, pentru efectuarea expertizei medico-legale în privința părții vătămate.

În motivarea apelului declarat, autorul acestuia a invocat că, efectuarea cheltuielilor judiciare într-o cauză penală este provocată de săvârșirea unei infracțiuni, care impune desfășurarea urmăririi și a judecării cauzei pentru aplicarea legii penale celui ce a comis-o, ca urmare, cheltuielile judiciare sunt imputabile inculpatului condamnat pentru săvârșirea infracțiunii, temeiul juridic fiind vinovăția sa infracțională, deoarece fără săvârșirea infracțiunii astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat. Obligația inculpatului de a suporta cheltuielile judiciare este principală și integrală, întrucât săvârșirea unei infracțiuni atrage în mod inevitabil desfășurarea urmăririi penale și a judecării cauzei, pentru a i se aplica pedeapsa infractorului, obligația de a suporta cheltuielile judiciare îi revine în principal acestuia, chiar dacă partea vătămată și partea civilă au determinat, prin cererile lor, producerea unor cheltuieli. De asemenea, obligația de a suporta cheltuielile judiciare este integrală, incluzând toate cheltuielile necesare pentru pronunțarea unei hotărâri de condamnare de către prima instanță.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 octombrie 2017, a fost respins ca nefondat apelul declarat, cu menținerea sentinței fără modificări.

5. Instanța de apel a menționat că, apelantul invocă, de fapt, dezacordul cu soluția primei instanțe prin care cheltuielile de judecată în mărime de 320 lei, pentru efectuarea expertizei medico-legale ale victimei, se trec în contul statului.

Or, cheltuielile judiciare au fost pentru efectuarea raportului de expertiză medico-legală a victimei, iar art. 143 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, prevede că expertiza se dispune și se efectuează în mod obligatoriu pentru constatarea gradului de gravitate și a caracterului vătămarilor integrității corporale. În aceeași ordine de idei, instanța de apel a considerat necesar de a se referi și la prevederile art. 143 alin. (2) Codul de procedură penală, care stipulează că plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1) se face din contul bugetului de stat, de aceea, instanța de fond corect a ajuns la concluzia de a respinge cerința privind încasarea cheltuielilor judiciare din contul inculpatului.

Astfel, s-a reținut că expertiza medico-legală a fost ordonată de către organul de urmărire penală în vederea constatării gradului vătămarilor cauzate părții vătămate în rezultatul săvârșirii infracțiunii de către inculpat, fiind acțiuni procesuale ce țin de administrarea probatoriului și formularea învinuirii, care sunt puse în sarcina părții acuzării.

În sensul dat, instanța de apel a menționat că instanța de fond corect a reținut că astfel de cheltuieli ce sunt suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, prin numirea efectuării expertizelor judiciare, reprezintă cheltuieli judiciare ce sunt achitate din bugetul statului.

6. Împotriva decizie instanței de apel declară recurs ordinar procurorul, care, invocând temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea parțială a acesteia în partea ce ține de neîncasarea din contul inculpatului a cheltuielilor de judecată, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, într-un alt complet de judecată.

În motivarea recursului declarat, autorul acestuia invocă argumente similare celor indicate anterior în apel și descrise la pct. 3. al prezentei decizii, suplimentar menționând că, soluția instanței de apel, prin care a fost respins apelul procurorului referitor la neîncasarea cheltuielilor de judecată contravine normelor procesual penale în vigoare.

Astfel, potrivit prevederilor art. 227 alin. (1) Cod de procedură penală „Cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal”. Potrivit alin. (3) a aceleiași norme, „Cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate”. Aliniatul (3) a normei indicate este o normă generală și nu obligă statul să suporte cheltuielile ci să le achite la momentul necesar pentru a facilita operativitatea acțiunilor organului de urmărire penală și pentru a nu condiționa termenul rezonabil prin încasarea cheltuielilor judiciare de la părțile în proces.

Totodată legislatorul s-a expus suficient de clar în art. 229 Cod de procedură penală, obligativitatea suportării cheltuielilor judiciare de către condamnat.

Prin urmare în situația când art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală stipulează direct că inculpatul suportă cheltuielile judiciare soluția instanțelor judecătorești de a respinge încasarea acestor cheltuieli este neîntemeiată, or, procurorul în apelul declarat a prezentat dovada cheltuielilor suportate de stat la efectuarea expertizei medico-legale.

În viziunea recurentului, cele expuse relevă asupra faptului, că instanța de apel nu a îndeplinit cerințele stipulate în prevederile art. 101, 394, 414 Cod de procedură penală și nu a indicat temeiurile care au dus la respingerea apelului declarat.

6.1. Pe cauză nu au fost depuse referințe.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat

împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Precum a fost menționat supra, acuzatorul de stat își întemeiază recursul său în baza temeiului de drept prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.*

Colegiul penal constată că temeiul invocat de recurent nu este aplicabil din punct de vedere al prezenței erori de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, fiind legală și întemeiată.

Colegiul penal reține că, recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de către instanțele de fond, manifestându-și dezacordul cu neîncasarea în beneficiul statului din contul inculpatului a cheltuielilor judiciare pentru efectuarea expertizei medico-legale, menționând în acest sens că, instanța de apel nu a îndeplinit cerințele stipulate în prevederile art. 101, 394, 414 Cod de procedură penală și nu a indicat temeiurile care au dus la respingerea apelului declarat.

Motivul recurentului, precum că instanța de apel incorect nu a dispus încasarea de la inculpat în folosul statului a sumei de 320 lei, care sunt cheltuieli suportate la realizarea expertizei medico-legale nr. XXXXX din 19.04.2017, privind stabilirea vătămării corporale a părții vătămate, este neîntemeiat.

La acest capitol, Colegiul penal atestă că, art. 143 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că expertiza se dispune și se efectuează în mod obligatoriu pentru constatarea circumstanțelor enumerate în aliniatul nominalizat, inclusiv și în cazul când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză (art. 143 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală).

Alineatul (2) a normei citate, stipulează că, plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1) se face din contul bugetului de stat.

De asemenea, potrivit art. 227 alin. (1) și (3) și 229 alin. (1) Cod de procedură penală, cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate. Totodată, cheltuielile judiciare sunt suportate de inculpat sau sunt trecute în contul statului.

Prin urmare, Colegiul penal reține că, instanța de apel corect a menținut sentința inclusiv și în partea neîncasării de la inculpat a cheltuielilor suportate pentru realizarea expertizei medico-legale, or, plățile necesare întru efectuarea acestuia urmează a fi achitate din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat.

Prin urmare, decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului părții acuzării și motivele adoptării soluției, ce încadrează în prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

În aceste condiții, Colegiul penal, consideră că nu a fost constatată prezența în speța examinată a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale prescrise la art. 414 - 418 Cod de procedură penală, impunându-se în consecință inadmisibilitatea recursului ordinar declarat la caz, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul delegat în Procuratura de circumscripție Chișinău, Moraru Constantin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 octombrie 2017, în cauza penală în privința lui *Grozav Vladislav XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 23 februarie 2018.

Președinte
Judecătorii

Petru Ursache
Constantin Alerguș
Vladimir Timofti